

Luctor et emergo

(ik worstel en kom boven)

Ter dierbare nagedachtenis aan

Gezina Hermina Paus

weduwe van

Hendrikus Johannes Oude Engberink

Zij werd geboren op 3 oktober 1911 en is voorzien van de Sacramenten der Zieken, overleden op 27 mei 1988. Wij hebben haar ter ruste gelegd op het kerkhof te Rossum. Daar wacht zij op de verrijzenis.

In de strijd van het leven heeft zij vele gevechten moeten doorstaan, maar altijd kwam ze worstelend weer boven. Al heel vroeg moest ze een kind missen, een wond die nooit meer heelde. Bijna tot aan haar laatste uur was ze daar nog mee bezig.

Altijd was ze bang anderen te kort te doen. De zorg voor haar kinderen en kleinkinderen stond voorop en daardoor vergat ze haar eigen zorgen. Met heel veel toewijding zorgde ze voor haar schoonvader zoals ze bij haar huwelijk beloofde. Hoeveel werd ook niet van haar gevraagd toen haar man hulpbehoevend werd. Altijd maar weer werd er van haar verwacht dat ze klaar stond voor anderen. Vaak moest

ze haar geliefde werk, het verzorgen van de tuin, waarin ze haar lust en haar leven vond, onderbreken voor het verzorgen van anderen. Steeds als ze geen uitweg meer zag zocht ze haar steun in het gebed. Een grote verering had ze voor Maria, haar toevlucht in alle nood. Een moedig en laatste gevecht heeft ze gestreden in de laatste jaren van haar leven, toen ze zelf niet meer goed kon. Veel pijn moest ze verduren, maar klagen deed ze niet. Er zijn nog ergere dingen zei ze dan. Met veel zorgen en liefde hebben de kinderen deze lieve moeder omringd tijdens haar laatste uren. Ze was daar erg dankbaar voor. Haar laatste wens was: „Ik hoop dat jullie in vrede met elkaar verder gaan“.

Zij was een onvergetelijke moeder. Over de dood heen zal haar liefde in ons blijven verankerd. Haar voorbeeld zul je nooit kunnen vergeten.

Maria, Moeder van Altijdurende Bijstand,
bid voor ons.

De familie Oude Engberink dankt u allen voor het medeleven bij de ziekten en het overlijden van onze dierbare moeder en oma.